
Kávéházi díszletek -interjú Kuti Letícia látványtervezővel

[1]

Egy Goldoni vígjáték, A kávéház bemutatójára készülünk. A Baal, a K- egy ország két lóért és a Medvevár után ez a negyedik JESZ-es produkció,

melynek díszletét és jelmezeit Kuti Letícia tervezi. Ennek apropóján beszélgettünk.

A Magyar a Képzőművészeti Egyetem Látványtervező művész MA szakának végzős hallgatója vagy. Hogy lesz valaki díszlet- és jelmeztervező?

- A művészeti szakközépben festészetet tanultam, de úgy éreztem, nincs meg bennem a kellő elhivatottság, hogy festőművész legyek. Nagyon szerettem a filmeket, és mikor a szüleimmel azon gondolkodtunk, mi lenne igazán nekem való, valahogy ebben az irányban kezdtünk el keresgélni. Végül a felvi.hu-t böngészve találtam rá a Kaposvári Egyetem alkalmazott látványtervezés szakára, ott végeztem el a BA képzést. Most már azt is látom, hogy nem könnyű ezen a pályán érvényesülni, sok áldozatot kell hozni, de úgy érzem, ez az én utam.

Még nincs a kezdedben a diploma, de már komoly szakmai tapasztalatokkal rendelkezel, jónéhány színházi produkció létrehozásában részt vettél. Mi volt eddig számodra a legnagyobb kihívás?

- Nemrég egy opera díszleteit és jelmezeit terveztem meg az Ódry Színpadra. Mivel az opera műfajából adódóan nagyon sok szereplőt mozgat, elég nagy stábbal kellett együtt dolgoznom, és ügyelnem kellett arra, hogy a végeredmény kis térben jól érvényesüljön. Opera esetén izgalmas a jelmezkészítés is, hiszen egy énekest, aki éppen az alkatával ellentétes karakterű szerepben énekel, valahogy át kell változtatni.

Más egy kis színház. Hogy kerültél kapcsolatba a JESZ-szel?

- Az unokatestvérem, Kuti Gergely itt játszott, az ő révén ismertem meg a társulatot és Zakariás Mátét. Azóta minden darabban, amit ő rendezett, én is közreműködtem. Ez már a harmadik közös munkánk. Szerencsére általában egyetértünk, úgyhogy jól tudunk együtt dolgozni.

Hogy zajlik a közös munka, míg kialakul a színpadi látvány minden részlete?

- Ha kapok egy felkérést, először elolvasom a darabot, aztán végzek egy kis gyűjtőmunkát. Tanulmányozom a kort és a helyszínt, ahol játszódik, az építészetet, díszítőmotívumokat és a divatot, illetve természeti képeket is keresek, melyek leginkább kifejezik a darabban kapcsolatos érzéseimet, benyomásaimat. Mikor leülünk a rendezővel beszélgetni, elmondja a koncepcióját, ebből indulunk ki. Próbáljuk egyeztetni az elképzeléseinket, aztán folyamatosan csiszolgatjuk. Ritkább az, mikor annyira domináns a jelmez, hogy abból kell kiindulni, első körben általában a díszletet kell megtervezni, vagyis inkább a teret kialakítani.

Az első komoly önálló munkám a *Baal* volt. Itt az volt a koncepció, hogy nagyon letisztult és modern teret alakítsunk ki átvilágítható falakkal, mintha a néző egy akvárium világát szemlélne – a hal motívum többször felbukkan a darabban. Ezt a zár teret kellett közben kinyitni, illetve térformáló elem volt a föld is, amely esetenként a „vizet játszotta”. Szeretek természetes dolgokat bevinni a színpadra, hiszen – mivel nem oda valók, fontos szerepet kaphatnak.

A *K-egy ország két lóért* c. előadásban merőben más volt a kiindulási pont. Itt a nézőket is minél inkább próbáltuk bevonni a színházi térbe és a történetbe – mintha a városok lakói lennének, ahol az események zajlanak. A teljes színháztér jelképezte a világot. Ami a jelmezeket illeti, próbáltunk az egyes karakterekből kiindulni, utalva a tipikus reneszánsz öltözetek jegyeire, s elmenni akár a végletekig. A főszereplő, Kohlhaas Mihály egy igazi harcos, aki mindig elszántan küzd az első sorban. Ezt mutatja tépett ujjú inge, mely ugyanakkor a korabeli divatnak jegyeit is megán viseli. Vele ellentétes figura az „uralkodó bizalmasa”, aki (tányérgallérjával) inkább távol tartja magát a cselekvéstől. A fejedelem, akit csak a vadászat érdekel, többféle szírméret is felvonultat, a férfit és nőt egyszerre játszó színésznő szeméremkupakot visel, ami kifejezetten a férfiaságot kiemelő accessoire... Próbáltunk az egésznek valamiféle utópisztikus hangulatot kölcsönözni.

A Kávéház Velencében játszódik, ezért a háttérben – vagyis a díszletekben megjelenik egyfajta kopott, reneszánsz hangulat. Ehhez jönnek a '80-as évek divatját idéző jelmezek és tárgyak. Ennek a korokon átívelő karneváli retro hangulatnak egyrészt az a szerepe, hogy tudjunk elvonatkoztatni, általánosítani. Ez a történet tulajdonképpen azt járja körül, hogy működik egy adott mikrotársadalom, melynek megvannak a mindenkor, tipikus figurái. Tagjai élik mindennapi életüket, különböző értékrendeket képviselnek és ezért nézeteik ütköznek, illetve megvannak a maguk kis szórakozásai. Megfigyelik egymást, van, akit megszólítanak, az idegenekkel szemben gyanakvóak, stb... Ez pedig történhet tényleg és időtől függetlenül bárhol.

A próbafolyamat során nem csak a rendezővel, hanem a színészekkel, a kivitelezőkkel és a színészekkel is együtt kell működnöd.

- Valóban, folyamatos konzultációt igényel, hogy az elgondolásomhoz képest mi az, ami technikailag megvalósítható az adott keretek között. Természetesen vannak kompromisszumok, amiket meg kell hozni, de én nagyon élvezem, hogy az egész egy nagy csapatmunka. A végére letisztul, hogy minek kell nagyobb hangsúlyt kapnia, és mi az, ami kevésbé fontos. Ami a színészeket illeti, számukra is fontos, ha már díszletek között, jelmezben próbálhatnak, de engem is inspirál egy adott színész karaktere, hogy mit lehet belőle kihozni. Ebben a darabban például Don Marziót egy piperkőc alaknak képzeltem, mikor a forgatókönyvet elolvastam. A próbák során azonban ez a szereplő egy agresszívabb, punk figurává alakult, ami ugyanúgy benne van a szerepben és a színész karakterében is. Ez is izgalmassá teszi a színházat.

- Most már hamarosan felgördül a függöny és lefű a kávé!

Radnai Éva

művészeti titkár

Pécs, 2018. augusztus 27.

Forrás**webcím:**

https://jesz.pte.hu/kavehazi_diszletek_interju_kuti_leticia_latvanytervezovel?theme=pte_main_jesz_pte_hu

Hivatkozások

[1] https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/kutileticia.foto_.jpg?itok=chSU-OG3